

Sygn. akt VIII Ka 222/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Zawadzka - Lotko

Protokolant: Aneta Chardziejko

przy udziale **Prokuratora** Jerzego Duńca

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2014 roku

sprawy **K. P.** oskarżonej o czyn z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 14 stycznia 2014 roku, sygn. akt XV K 1691/13

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża ją pozostałymi kosztami procesu w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

K. P. została podejrzana o to, że w dniu 10 września 2013r. około godziny 11¹⁵ w B. na ulicy (...) kierując pojazdem P.nr rej. (...) jadąc ulicą (...) od ulicy (...) w kierunku ulicy (...) umyślnie naruszyła zasadę bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że bezpośrednio przed oznakowanym przejściem dla pieszych wyprzedzała pojazd jadący prawym pasem ruchu i nie ustąpiła pierwszeństwa osobie pieszej I. T., która przechodziła przez jezdnię na oznakowanym przejściu dla pieszych z jej prawej strony w wyniku czego osoba piesza doznała obrażeń ciała w postaci złamania wieloodłamowego szyjki i głowy kości ramiennej lewej, złamania głowy kości strzałkowej lewej, złamania brzeżnego trzonów kręgów Th3, Th4, Th5, Th6 oraz ogólnych potłuczeń ciała przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na czas przekraczający 7 dni, tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014 r w sprawie XV K 1691/13 na mocy art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie wobec K. P. warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł wobec oskarżonej K. P. świadczenie pieniężne w wysokości 800 (ośmiuset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzekł wobec oskarżonej K. P. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku.

Na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego w pkt III środka karnego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 10.09.2013 r.

Zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 70 (siedemdziesięciu) złotych i obciążył ją pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 138,17 (stu trzydziestu ośmiu 17/100) złotych.

Powyższy wyrok na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk zaskarżył w części tj. w zakresie punktu III obrońca oskarżonej i na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary, poprzez orzeczenie wobec K. P. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, przyjmując, iż orzeczenie tego środka konieczne jest do spełnienia wobec oskarżonej celów zapobiegawczych i wychowawczych, podczas gdy przedmiotowe zdarzenie miało jedynie charakter incydentalny, zaś do dnia zdarzenia oskarżona prawidłowo wywiązywała się z obowiązków uczestnika ruchu drogowego, a co za tym idzie brak jest podstaw, by uznać, iż powrót oskarżonej do ruchu drogowego będzie zagrażać bezpieczeństwu w komunikacji.

Wobec powyższego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uchylenie w stosunku do oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej jest całkowicie bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne przyjęte przez Sąd Rejonowy odnośnie przebiegu przestępstwa popełnionego przez oskarżoną K. P. w dniu 10 września 2013 roku nie budzą zastrzeżeń i znajdują pełne potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji w zakresie rozstrzygnięcia o sprawstwie oskarżonej, które oparte zostało przede wszystkim na jej wyjaśnieniach, w których przyznała się do winy, jak i zeznaniach pokrzywdzonej I. T. oraz świadków K. M., P. Ś. i A. Ł.. Wymaga podkreślenia fakt, że wszystkie dowody zgromadzone w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy poddał rzeczowej analizie oraz ocenie, które są poprawne i obiektywne.

W tym kontekście stwierdzić należy, że Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w sprawie. Znamionym jest, że nie były one kwestionowane przez żadną ze stron uczestniczących w niniejszym procesie karnym, w tym również przez oskarżycielkę posiłkową. Z uwagi na brak zastrzeżeń apelującego co do poczynionych ustaleń faktycznych oraz rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego toczącego się przeciwko K. P., bardziej szczegółowa analiza wyroku w tym zakresie nie jest konieczna.

Przechodząc do sformułowanego w apelacji zarzutu opartego na podstawie wskazanej w art. 438 pkt 4 k.p.k. podkreślić należy, że Sąd I instancji podejmując decyzję w zakresie konsekwencji prawnych zachowania oskarżonej miał na uwadze cały szereg okoliczności przemawiających na jej korzyść, w tym również tych, które zostały zaakcentowane przez skarżącego w apelacji. Dotyczy to w szczególności postawy K. P., która przyznała się do popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, wyraziła skruchę, wielokrotnie przeprosiła pokrzywdzoną, a nadto nie była uprzednio karana. Sąd Rejonowy nie stracił również z pola widzenia podjętej przez oskarżoną inicjatywy skierowania sprawy do postępowania mediacyjnego. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że powyższe okoliczności nie tylko zostały przez Sąd I instancji wzięte pod rozwagę, ale również zadecydowały o warunkowym umorzeniu postępowania karnego wobec oskarżonej.

Przechodząc w dalszej części do zarzutu rażąco niewspółmierności orzeczonego środka karnego, podkreślić należy, że orzeczony w stosunku do oskarżonej zakaz prowadzenia pojazdów na okres 1 roku z całą pewnością nie nosi cech rażąco niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Podkreślić należy, iż nie każda różnica w ocenie wymiaru kary, czy też środka karnego może uzasadniać zarzut rażąco niewspółmierności, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu niedającym się zaakceptować. Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113, LEX 81392).

Należałoby zwrócić uwagę, że warunkowe umorzenie postępowania karnego następuje na okres próby i może zostać połączone z obowiązkami nałożonymi na sprawcę, świadczeniem pieniężnym oraz środkiem karnym zakazu prowadzenia pojazdów przewidzianym w art. 39 pkt 3 k.k. Zauważyć trzeba jednak, że okres na jaki orzeka się

ten środek karny w oparciu o przepis art. 67 § 3 in fine k.k., jest ograniczony do 2 lat, co stanowi wyjątek od zasady wyrażonej w art. 43 § 1 pkt 1 k.k. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2007 r. o sygn. IV KK 22/07 opub. w OSNwSK 2007/1/512, LEX 467573). W stosunku do oskarżonej orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, zatem w jego dolnej granicy. Zgodnie bowiem z art. 43 § 1 k.k. środek karny – w postaci zakazu prowadzenia pojazdów orzeka się o latach, od roku do 10 lat (z ograniczeniem wynikających z warunkowego umorzenia postępowania) do 2 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego zgodzić się należy w całości z Sądem I Instancji, że środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów - to jedyna realna dolegliwość jaka spotka oskarżoną, w związku z popełnieniem przez nią przestępstwa. Środek karny ukształtowany na poziomie 1 roku nie jest z pewnością zbyt dolegliwy, biorąc pod uwagę, że oskarżona dopuściła się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a z okoliczności sprawy wynika, że prowadzenie przez nią pojazdu zagraża bezpieczeństwu innych użytkowników ruchu drogowego. Wiedza oskarżonej z zakresu kodeksu drogowego i obowiązujących przepisów wykazała dosyć istotne braki, co może okazać się poważnym zagrożeniem dla pozostałych uczestników ruchu drogowego.

Mając na uwadze powyższe apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok nie jest dotknięty wadami, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu.

Z powyższych względów wyrok jako słuszny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. został utrzymany w mocy.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 636 k.p.k., o opłacie w oparciu o art. 7 w zw. z art. 8 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r, nr 49, poz. 223 z późn. zm.) uznając, że jej wysokość mieści się w możliwościach płatniczych oskarżonej.